U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **E. P.,** zastoupený JUDr. Bohumilem Vránou, advokátem se sídlem Sadová 6, Zlín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2010, č. j. OAM-682/VL-20-08-R2-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 7. 2010, č. j. 28 Az 11/2010 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 1. 4. 2010 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu"). Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal dne 10. 5. 2010 žalobu. Krajský soud jej usnesením ze dne 26. 5. 2010 (doručeným dne 7. 6. 2010) vyzval k doplnění žaloby a poučil jej o možných následcích jejího nedoplnění. Dne 14. 7. 2010 krajský soud výše označeným usnesením žalobu odmítl s tím, že v řízení nelze pro neodstranění vad podání pokračovat.

[2] Dne 4. 8. 2010 podal žalobce (dále též „stěžovatel") proti uvedenému usnesení kasační stížnost. V té zejména namítl, že tvrzení, podle nějž žalobu nedoplnil, se nezakládá na pravdě. Na usnesení krajského soudu ze dne 26. 5. 2010 odpověděl již dne 10. 6. 2010. Skutečnost, že jeho vyjádření není součástí spisu, může být způsobena jak nedopatřením na straně soudu, tak na straně stěžovatele (doplnění žaloby např. postrádalo uvedení čísla jednacího věci a bylo psáno špatnou češtinou). Stěžovatel dále uvedl, v čem spatřuje pochybení v rozhodnutí žalovaného. Žalobce je v České republice již od roku 1996, vede řádný život, žije ve společné domácnosti se svou družkou J. G. se záměrem uzavřít řádný sňatek. Na Ukrajině nemá žádné známé příbuzenstvo, blízké známé, ani majetek a z důvodů tamních poměrů, o kterých vypověděl při pohovoru, se bojí návratu do vlasti.

Při ověřování totožnosti žalobce ambasáda státu Ukrajina v ČR nic nezjistila, naopak žalobce je pro ni „neexistující člověk“. Žalobce tato svá tvrzení prokázal již při pohovoru v řízení před správním orgánem. Po všech peripetiích se sám nepovažuje za občana Ukrajiny. Při vydání rozhodnutí měly být všechny tyto argumenty brány v úvahu, včetně touhy žalobce trvale žít v České republice a včetně humanitární, etické a morální stránky věci - což se nestalo. Ke kasační stížnosti přiložil kopii ručně psaného přípisu datovaného dnem 10. 6. 2010, adresovaného krajskému soudu a nadepsaného „Doplnek zaloby“.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[5] Kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, kterým krajský soud odmítl žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Jak je patrno ze soudního spisu, žaloba ze dne 10. 5. 2010 skutečně neobsahovala dostatečně konkrétně formulované žalobní body; žalobce v ní toliko namítl, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech a že bylo rozhodnuto bez skutečného zjištění stavu věci. Jak přitom uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publikováno pod č. 835/1996 Sb. NSS), ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že „*žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ K nejnovějšímu potvrzení uvedených závěrů viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.

[6] Žaloba tedy v dané podobě zjevně nebyla způsobilá k projednání. Krajský soud následně vyzval v souladu s § 37 odst. 5 žalobce k jejímu doplnění. Spornou je tak zejména otázka, zda stěžovatel žalobu v reakci na tuto výzvu doplnil. Pokud ne, pak se krajský soud

nemohl ve svém rozhodnutí zabývat žádným z argumentů, na něž stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti (tedy že má obavu z návratu na Ukrajinu, že chce trvale žít v České republice atd.), neboť řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou (jak je patrno z rozhodnutí zdejšího soudu citovaných v předchozím bodě).

[7] Stěžovatel však v kasační stížnosti namítá, že žalobu řádně doplnil. Srovnatelnou situaci již Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudcích ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 Afs 50/2006 - 67, a ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 98/2009 - 55. V uvedených případech Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasačních stížnostech stěžovatelů, kteří se domáhali zrušení rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Stěžovatelé shodně namítali, že soudní poplatek řádně zaplatili. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku č. j. 2 Afs 50/2006 - 67 uvedl, že *„právo na přístup soudu představuje ústavně zaručené základní právo (čl. 36 Listiny základních práv a svobod) a že odepření tohoto přístupu (denegatio iustitiae) dosahuje protiústavní dimenze. V těchto případech je proto namístě vždy velmi bedlivě vážit, zda byly splněny podmínky řízení, a v pochybnostech se přiklonit spíše k meritornímu rozhodování než k procesnímu ukončení řízení. To platí zejména tehdy, kdy meritorním soudním přezkumem je posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí orgánu veřejné správy, tzn. poskytování ochrany fyzickým a právnickým osobám proti veřejné moci, a kdy se nejedná o typ řízení, v němž se rozhoduje o vzájemných právech a povinnostech většího počtu soukromých subjektů.*“ V obou případech pak Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelé hodnověrným způsobem vyvraceli, že soudní poplatek k výzvě soudu řádně nezaplatili, a v tomto směru unesli svoje důkazní břemeno, které krajské soudy nebyly schopny vyvrátit. Proto napadená rozhodnutí krajských soudů zrušil. V obou případech totiž stěžovatelé doložili podací lístky, kterými prokazovali, že zaslali krajským soudům písemnosti, o nichž tvrdili, že byly výzvami k zaplacení soudního poplatku opatřenými kolkovými známkami. V prvním případě stěžovatel dále doložil potvrzení o zakoupení kolkových známek v hodnotě 2000 Kč v inkriminované době.

[8] V nyní posuzovaném případě však stěžovatel nebyl schopen takto hodnověrným způsobem prokázat, že žalobu skutečně doplnil. Stěžovatel sice ke kasační stížnosti přiložil kopii ručně psaného přípisu datovaného dnem 10. 6. 2010, adresovaného krajskému soudu a nadepsaného „Doplnek zaloby“, avšak na usnesení ze dne 23. 9. 2010, kterým jej Nejvyšší správní soud vyzval k předložení dalších důkazů (např. podacího lístku), stěžovatel nijak nereagoval. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 29. 9. 2010, dvoutýdenní lhůta stanovená zdejším soudem k předložení dalších důkazů tak již marně uplynula. Za dané situace nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že nepovažoval za nutné nařizovat jednání za účelem provedení důkazu přípisem představujícím dle stěžovatele doplnění žaloby, neboť takový důkaz by sám o sobě nemohl na závěru soudu v této věci nic změnit a stěžovatel žádný jiný důkaz nenavrhl.

[9] Nutno dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto

okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu